

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **G. J.**, narozen X, státní příslušník Mongolské republiky, toho času pobytem ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR, krajské ředitelství policie hl.m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort se sídlem Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012 č.j. KRPA-35300/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ze dne 12. 6. 2012 č.j. KRPA-35300/ČJ-2012-000022 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 12. 6. 2012, č.j. KRPA-35300/ČJ-2012-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2011 podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, o 90 dnů.

Žalobce vytýká žalovanému, že rozhodnutí vydal v rozporu s ustanovením § 124 odst. 1 a 3 a § 123b zákona o pobytu cizinců, dále v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 a § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. V neposlední řadě měl žalovaný porušit článek 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Žalobce namítá, že žalovaný nedostál své povinnosti řádně odůvodnit prodloužení doby zajištění cizince. Pokud poukazuje na objektivní překážku v podobě řízení o udělení mezinárodní ochrany, je povinen zkoumat a zabývat se tím, jak tato překážka ovlivní realizovatelnost správního vyhoštění ve stanovené době a zda vůbec správní vyhoštění realizovatelné bude. V této souvislosti poukázal na obvyklou délku řízení o mezinárodní ochraně s tím, že žalovanému musí být zřejmé, že nedojde k ukončení azylové procedury v době zajištění žalobce. Připomněl, že podle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se staví vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, v této době není žalobce vyhostitelný, čímž pro nemožnost realizace vyhoštění zajištění cizince za této situace neplní svůj účel. O tom, že není možné realizovat vyhoštění podle žalobce svědčí i fakt, že žalovaný po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany by neměl činit určité úkony směřující k realizaci vyhoštění, konkrétně zjišťování a ověřování totožnosti žalobce. Mohl by tím totiž porušit ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce nepovažuje za dostatečné úvahy žalovaného o realizovatelnosti správního vyhoštění, jak požaduje judikatura správních soudů. Uvedl, že v rozsudku č.j. 3 A 168/2011-19 ze dne 3. 8. 2011 Městský soud v Praze konstatoval: „Druhý důvod nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí je dán absencí úvahy o tom, zda správní vyhoštění, za jehož účelem byl žalobce zajištěn, bude vůbec realizovatelné.“

Žalobce dále připomněl, že rozhodnutím o zajištění byl zbaven své osobní svobody téměř na čtyři měsíce, přičemž zkoumání zákonnosti zajištění podléhá hlediskům článku 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Článek 5 odst. 1 vyjmenovává taxativně případy, kdy jediné a pouze může být osoba zbavena svobody. Podle písmene f) se mezi tyto případy řadí i „zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.“ Žalobce byl zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a je tedy toho názoru, že správní orgán musí přihlížet k tomu a zjišťovat, zda vyhoštění je prováděno a zda je v době zajištění vůbec proveditelné. Pokud tomu tak není, účel zajištění nemůže být splněn. Dle názoru žalobce a s ohledem na výše uvedenou argumentaci probíhajícím řízením o mezinárodní ochraně správní orgán nečiní potřebné kroky a účel zajištění tak není dlouhodobě naplňován.

Žalobce považuje také rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o dalších 90 dní za nezákonné a odůvodnění za nepřezkoumatelné. Namítá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevyjadřuje k tomu, zda za stávající situace bude možné provést správní vyhoštění a tedy dosáhnout účelu zajištění. Podle žalobce zcela vágní konstatování žalovaného, že na základě běžné praxe existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění ve stanovené době trvání zajištění, naprosto neobstojí ve světle požadavků, které na odůvodnění správních rozhodnutí klade ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti namítá, že celé rozhodnutí neobstojí požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Zdůrazňuje, že v případě rozhodování o tak závažném institutu, jakým je zbavení osobní svobody jedince, se nelze spokojit s pouhým odkazem na odůvodnění předchozích rozhodnutí, jak zde žalovaný činí.

Žalobce také namítá, že žalovaný porušil povinnost zkoumat možnost užití mírnějších donucovacích prostředků. Zákon o pobytu cizinců dává správnímu orgánu dle § 123b možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, přičemž z dikce zákona vyplývá, že tato opatření mají přednost před zajištěním cizince. Připomněl, že z důvodu nedostatečného zvážení uložení těchto zvláštních opatření bylo Městským soudem v Praze zrušeno první rozhodnutí o zajištění žalobce. Přesto, že se měl žalovaný při vydávání nového rozhodnutí řídit závěry soudu, této povinnosti řádně nedostál a ani nyní v aktuálně napadeném rozhodnutí se této otázce náležitě nevěnuje. Žalobce opětovně zdůrazňuje, že je schopen udat správnímu orgánu místo - adresu, na níž se v případě ukončení zajištění bude zdržovat. Jedná se bydlíště

jeho družky B. O., kde před zajištěním spolu žili se svým synem a sdíleli zde společnou domácnost. V souvislosti s nahlášením adresy je žalobce schopen a ochoten plnit všechny další požadavky, stanovené příslušným ustanovením zákona o pobytu cizinců.

Podle žalobce správní orgán tyto skutečnosti dlouhodobě ignoruje a i nyní zcela v rozporu s prokazatelně existujícím skutkovým stavem uzavírá, že v průběhu zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Nijak už ale z odůvodnění nevyplývá, jak k takovému závěru žalovaný dospěl a jakým způsobem aktuální poměry zjišťoval.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že aplikace institutu pro přesně definovaný cíl (výkon správního vyhoštění), je zcela adekvátní ve vztahu k řadě protiprávních činů žalobce s tím, že jiná mírnější opatření by byla neúčelná a neopodstatněná.

Trvá na tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývá, že správní orgán je oprávněn, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, prodloužit dobu trvání zajištění, a to i opakovaně. Trvá na tom, že správní orgán učinil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění s tím, že vyvstala objektivní překážka spočívající v řízení o mezinárodní ochraně.

Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s ustanovením § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné a to v případě cizince, který požádal o mezinárodní ochranu. Ze spisového materiálu je patrné, že cizinec podal v době, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o zajištění cizince, žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení azylu bylo dne 2. 4. 2012 příslušným orgánem dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, pro svojí nepřipustnost zastaveno. Proti tomuto závěru navrhovatel podal v zákonné lhůtě žalobu, kde zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žaloby. Z gramatického výkladu dotčených ustanovení žalovaný dovodil, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo v době rozhodování o přiznání odkladného účinku žaloby vykonatelné.

Žalovaný je přesvědčen, že v souladu s čl. 15 Směrnice ES 2008/115 s náležitou pečlivostí učinil veškeré úkony směřující k vyhoštění tak, aby bylo realizováno v co nejkratší době. Za důkaz označil pravomocně ukončené řízení o správním vyhoštění. Objektivní překážkou výkonu vyhoštění bylo řízení o mezinárodní ochraně, které je řízením odlišným, o němž rozhoduje odlišný orgán státní moci. Žalovaný popírá, že by se správní orgán řídil nereálnou úvahou o možnosti vycestování cizince v době stanovené (90 dnů), neboť vykonatelnost správního vyhoštění není z tohoto hlediska pozastavena. Pokud krajský soud nepřiznal odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu, nevztahuje se nadále na žalobce ochrana zakotvená v ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, a proto správní orgán může činit nezbytné kroky směřující k vyhoštění cizince z území.

Žalovaný se domnívá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, a to z důvodu, aby byl výkon rozhodnutí prozatímně pozastaven. K tomu dodává, že si je vědom toho, že řízení o udělení mezinárodní ochrany nespadá do jeho věcné příslušnosti, avšak správnímu orgánu je ukládána zákonem jiná povinnost, a to posuzovat v řízení o zajištění, zda v případě účastníka existuje potencionální možnost vycestování, a proto je oprávněn utvořit si úsudek o tom, zda rozhodnutí učiněné v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude pro výkon vyhoštění možnou překážkou. Vyslovená domněnka vycházela ze samotného jednání žalobce, neboť se sám nedostavil k příslušnému orgánu s žádostí o udělení azylu, ale byl z moci úřední zajištěn, respektive policisty vypátrán.

Žalovaný také poukázal na protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 16.03.2012, kde žalobce mimo jiné požadoval, aby bylo ukončeno jeho omezení osobní svobody, jelikož

si chtěl vyzvednout své peníze a vycestovat se svou rodinnou dobrovolně zpět do Mongolska. Přesto dne 30. 3. 2012 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v jehož důsledku nemohlo být správní vyhoštění realizováno. Žalovaný nepopírá, že subjektivním právem cizince je podat žádost o azyl, avšak se domnívá, že toto právo by mělo být uplatňováno v odůvodněných případech a nepoužíváno jako prostředek k pozastavení (oddálení) výkonu správního vyhoštění, či jako cizím státním příslušníkům, pro něž je ochrana nezbytná a ne těm, jež ho využívají, respektive zneužívají.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno. Má za to, že se dostatečně vyjádřil, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění. Zejména opětovně uzavřel, že v zájmu ochrany chráněných zájmů je nutné dobu zajištění cizince prodloužit, a to z důvodu předcházení dalšího protiprávního jednání žalobce, neboť z předchozího jednání je zřejmé, že opakovaně porušoval právní předpisy České republiky. Důvody pro zajištění se zabýval v předchozím řízení s tím, že žalobce byl seznámen s konkrétními okolnostmi. Podle názoru žalovaného opětovná rekapitulace by byla nadbytečná, neboť napadené rozhodnutí se váže na rozhodnutí předešlé. Rozhodnutí o prodloužení doby zajištění dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., je tedy rozhodnutím navazujícím, které upravuje dobu, resp. délku zajištění a nikoliv rozhodnutím, které by se vypořádávalo s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v napadeném rozhodnutí byl povinen se vypořádat s odlišnou otázkou, tedy zda existují důvody pro prodloužení doby trvání zajištění a posoudit, zda je v době trvání zajištění výkon správního vyhoštění potenciálně možný. Po posouzení případu správní orgán rozhodl, že důvody pro prodloužení jsou dány.

Žalovaný odmítá, že by rezignoval na myšlenku uložení zvláštního opatření. Jak již vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí ze dne 7. 5. 2012 a také v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 12. 6. 2012, aplikace tohoto opatření nebyla možná. Nejen, že cizinec nemá finanční prostředky, ale také cizinci není známa adresa pobytu, kde by se mohl zdržovat. Pokud neustále cizinec ve svých žalobních námítkách tvrdí, že je ochoten nahlásit místo svého pobytu, pokládá si žalovaný otázku, proč již tak neučinil? Vše za situace, kdy byl žalobce opakovaně upozorňován, jak v odůvodnění napadených rozhodnutí, tak i v rozhodnutích soudu, že aplikace zvláštních opatření je možná pouze za splnění předpokladu, uvedeného v § 123b zákona o pobytu cizinců. Dle domněnky žalovaného žalobci není adresa známa. Nelze proto vyčítat správnímu orgánu, že ve svém vyjádření konstatoval, že v případě cizince nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán nepopírá, že v řízení je povinen zjistit skutečný stav věci, ale na druhou stranu upozorňuje, že toto břemeno neleží pouze na jeho straně.

Žalovaný uzavřel, že během doby trvání zajištění neshledal jakékoliv okolnosti, které by vedly k závěru, že do budoucna by pro realizaci správního vyhoštění bylo dostačující uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z jednání žalobce před jeho zajištěním je zřejmé, že aplikace zvláštních opatření by v tomto případě nebyla pro výkon správního vyhoštění dostačující.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je vázán. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhoval projednání věci při ústním jednání a žalovaný s tímto postupem souhlasil. Soud tak má za to, že s takovýmto postupem účastníci řízení souhlasí. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl

v době rozhodování správního orgánu a dospěl přitom k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce byl dne 16. 3. 2012 omezen na osobní svobodě a zajištěn. Téhož dne vydal správní orgán rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, které bylo rozsudkem městského soudu č.j. 1 A 24/2012- 17 ze dne 4. 5. 2012 zrušen. Dne 7. 5. 2012 vydal žalovaný nové rozhodnutí o zajištění, proti němuž žalobce opět brojl žalobou, kterou městský soud rozsudkem č.j. 2 A 34/2012-18 ze dne 14. 6. 2012 zamítl. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Ze správního spisu založeném pod sp. zn. 2 A 34/2012 soud zjistil, že dne 30. 5. 2012 bylo provedeno šetření (lustrací v informačních systémech, vlastního šetření, sdělení Zařízení pro zajištění cizince, OAMP a nevládních organizací). Z karty žadatele o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že správní orgán musel zjistit, že dne 6. 4. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že dne 16. 5. 2012 krajský soud rozhodl o nepřiznání odkladného účinku žaloby.

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby zajištění o 90 dnů, podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje prodloužení doby zajištění, je-li to nezbytné k pokračování výkonu správního vyhoštění. V odůvodnění uvedl, že realizace správního vyhoštění nemůže být doposud vykonána pro objektivní překážku vyhoštění, a to že doposud nebylo ukončeno řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný doplnil, že vykonatelné rozhodnutí příslušného správního orgánu ve věci azylového řízení je pro něho závazné. Připomněl, že není oprávněn realizovat správní vyhoštění z území České republiky, neboť je povinen postupovat analogicky s ohledem na ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, které v případě žádosti o mezinárodní ochranu, staví výkon správního vyhoštění. Z podkladového materiálu je zřejmé, že řízení o udělení o mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 30.03.2012. V tomto rozhodnutí (ze dne 12. 6. 2012) žalovaný uvedl, že řízení o udělení azylu nebylo doposud v prvním stupni ukončeno.

Žalovaný dále konstatoval, že je nemožné propustit žalobce ze zajištění, protože existuje nebezpečí skrývání a pokračování v protiprávní činnosti. Žalobcovo předchozí jednání označil za hrubě narušující chráněné zájmy České republiky, přičemž z tohoto důvodu zároveň nepřistoupil k uložení mírnějších opatření. Doplnil, že státní orgán ve své činnosti je povinen předcházet trestné činnosti nebo činnosti, která není v souladu se zákonem. Také konstatoval, že v průběhu zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by mohly změnit poměry natolik, aby došlo k aplikaci ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost sama o sobě není překážkou pro zajištění cizince, což vyplývá z ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců. Je zřejmé, že prodloužit dobu zajištění, lze jen za podmínky, že bylo rozhodnuto o zajištění cizince, proto je soud toho názoru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebrání v tom, aby správní orgán rozhodl o prodloužení zajištění.

Výkon správního vyhoštění je možný pouze při splnění předpokladu, kterým je vydání pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na znění ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se:

- a) mezinárodní ochrana neuděluje,
- b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná,
- c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo

d) azyl nebo doplňková ochrana odmítá,

jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek. S odkazem na znění tohoto ustanovení žalovaný konstatoval překážku k realizaci správního vyhoštění za účelem vyvrátit pochybnosti o průtazích při realizaci vyhoštění. Ze spisového materiálu však vyplývá, že žalovanému bylo v době rozhodování o prodloužení doby zajištění známo, že správní orgán již vydal rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dokonce, že krajský soud nepřiznal podané žalobě odkladný účinek. Za této situace se na žalobce v době vydání rozhodnutí již vztahoval zákon o pobytu cizinců a žalovaný mohl již své kroky směřovat k realizaci vyhoštění.

Žalobce v žalobě namítá, že odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné s tím, že nelze argumentovat probíhajícím řízením o mezinárodní ochraně a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přikládat k jeho tíži.

Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, z e d ne 1 2. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>]. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79, <http://echr.coe.int>). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na který poukazují i žalobce v žalobě. K této námitce soud uvádí, že podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113, <http://echr.coe.int>). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71 – 75, <http://echr.coe.int>).

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze dovodit, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu. Na druhou stranu je v ní zdůrazňováno, že řízení o vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné.

Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze.

Úkolem soudu v dané věci je tedy posoudit, zda žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a zda zhodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění. Jak bylo výše předesláno, rozhodnutí o vyhoštění nabylo v době rozhodování správního orgánu právní moci, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně zastaveno a podané žalobě soud nepřiznal odkladný účinek. V daném případě žalovaný argumentoval probíhajícím řízením o udělení mezinárodní ochrany s tím, že nelze po tuto dobu nelze realizovat vyhoštění, nicméně již nezohlednil, že v došlo k zastavení azylové procedury. Podle názoru soudu v daném případě žalovaný nepostupoval aktivně, proto nepřesvědčil soud, že nedošlo k průtahům v řízení o správním vyhoštění, že délka řízení není nepřiměřená a že postupoval s náležitou pečlivostí, tak jak je požadováno již ustálenou judikaturou správních soudů. Podle názoru soudu žalovaný postupoval v rozporu zásadami správního řízení, když neučinil v době zajištění žalobce další kroky, které by směřovaly k realizaci vyhoštění.

Nutnost prodloužení doby zajištění žalovaný odůvodnil tím, že nadále existuje nebezpečí skrývání a pokračování protiprávní činnosti. Žalobcovo jednání vyhodnotil jako hrubě narušující chráněné zájmy České republiky. I z toho důvodu nepřistoupil k uložení mírnějšího opatření. Předmětem daného řízení není posouzení toho, zda byly splněny podmínky pro zajištění, které byly předmětem samostatného řízení, ale zda zajištění cizince je oprávněné. Jak bylo výše uvedeno, úkolem soudu je posoudit, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Jak bylo výše uvedeno, v postupu žalovaného soud shledal pochybení. Přestože byla provedena kontrolní šetření, z nichž bylo již dne 30. 5. 2012 zjištěno, že rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochranu nabylo právní moci, žalovaný argumentoval v rozhodnutí tím, že nebyly zjištěny nové skutečnosti, které by vedly k ukončení zajištění cizince, bez toho aniž by byl ve spise záznam o tom, že by učinil některé úkony směřující k vyhoštění.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v rozporu s obsahem správního spisu. Správní orgán nepostupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy, bez zbytečných průtahů, aktivně a s požadovanou pečlivostí. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a z důvodu uvedeného v ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému opět k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Přestože měl žalobce ve věci úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. července 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová